

UZASADNIENIE

Powodowa Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w W. wnosila o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. G., Z. G., A. A. i K. A. kwoty 3748,87 zł z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 249,47 zł od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 300,83 zł od dnia 1 września 2011 r. do dnia zapłaty;
- 216,25 zł od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;
- 204,65 zł od dnia 1 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 204,65 zł od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 66,21 zł od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;
- 653,39 zł od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 116,80 zł od dnia 1 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
- 65,80 zł od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 194,74 zł od dnia 21 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 297,01 zł od dnia 21 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- 202,63 zł od dnia 21 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 439,03 zł od dnia 21 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 537,41 zł od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie powyższego żądania powód wskazał, że M. G. i Z. G. przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Z tego względu, jak również z uwagi na faktyczne zamieszkiwanie w lokalu, pozwanych obciąża obowiązek regulowania opłat eksploatacyjnych, którego w okresie od 1 lipca 2011 r. do 31 maja 2013 r. nie wykonali (pозew – k. 1 - 6).

W dniu 19 sierpnia 2013 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w W. wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty (sygn. akt (...)), który uprawomocnił się w stosunku do pozwanych Z. G., A. A. i K. A. (nakaz – k. 24).

M. G. wniósł natomiast sprzeciw od przedmiotowego nakazu, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwany podkreślił, że w 1991 r. wyprowadził się z lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Od tamtego czasu nie korzysta z lokalu i nie generuje kosztów związanych z jego eksploatacją, wobec czego nie powinien być traktowany jako dłużnik powodowej Spółdzielni (sprzeciw – k. 74 – 77).

Pierwotnie M. G. kwestionował również wysokość kwoty dochodzonej pozwem (sprzeciw – k. 74 – 77), jednakże w piśmie procesowym z dnia 16 kwietnia 2015 r. zmienił swoje stanowisko w tej materii (pismo – k. 216).

Powód w toku procesu kilkakrotnie składał oświadczenie o częściowym cofnięciu powództwa, tak że postanowieniem z dnia 23 października 2015 r. tutejszy Sąd umorzył postępowanie w sprawie w zakresie kwoty 3043,20 zł (postanowienie – k. 249).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie objętym pozwem pozwany M. G. był członkiem Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W. i przysługiwało mu spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym przy ul. (...) w W. (dowód: przydział lokalu mieszkalnego – k. 15 – 16; wniosek 1/39 do Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) – k. 72; pismo z dnia 7 października 2014 r.

z potwierdzeniem odbioru – k. 170 – 171; wniosek nr 11/60 do Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) – k. 172).

Mimo wezwań do zapłaty pozwani we wskazanym okresie nie uiszcili w całości kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na powyższy lokal oraz eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie powodowej Spółdzielni. Do momentu zamknięcia rozprawy dokonali następujących wpłat zaliczonych na roszczenie główne:

- 1000 zł – w dniu 15 września 2014 r.;
- 500 zł – w dniu 30 października 2014 r.;
- 175,50 zł – w dniu 1 grudnia 2014 r.;
- 94,05 zł – w dniu 8 lipca 2015 r.;
- 412,44 zł – w dniu 27 sierpnia 2015 r.;
- 68,83 zł – w dniu 11 września 2015 r.

Obecnie ich zadłużenie z powyższego tytułu wynosi 1498,25 zł oraz 126,10 zł z tytułu odsetek (dowód: specyfikacje sald – k. 7 – 9, k. 196 – 198, k. 232, k. 242; wyliczenie zaległości lokalu mieszkalnego – k. 10; przesądowe wezwania do zapłaty – k. 11 – 14).

Opisywany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, których prawdziwość nie budziła jego wątpliwości, jak również nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania.

Oddaleniu podlegał natomiast wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów wymienionych w rubryce 10.1.1 pozwu, tj. wyciągu ze statutu obowiązującego w okresie objętym pozwem, rozliczenia zużycia wody, rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania, informacji o wysokości opłat za lokal, uchwał Rady Osiedla, uchwał rady nadzorczej Spółdzielni nr (...)/09 i 30/09 – Regulamin indywidualnego rozliczania kosztów zużycia wody i odbioru ścieków w SM (...), uchwały uchwał rady nadzorczej Spółdzielni nr (...)/2011 oraz uchwał Rady Miasta Stołecznego W. nr (...) i (...) (k. 92 – 169, k. 173 – 195). Dowody te zostały bowiem zgłoszone na okoliczność prawidłowości wyliczenia opłat dochodzonych niniejszym pozwem, podczas gdy pozwany w piśmie z dnia 16 kwietnia 2015 r. oświadczył, że nie kwestionuje ich wysokości. Co prawda na rozprawie w dniu 16 października 2015 r. podniósł, że kwota roszczenia jest obecnie dużo mniejsza, jednak twierdzenie to podlegało pominięciu jako spóźnione, na podstawie art. 217 § 2 kpc. M. G. mógł bowiem podnieść je wcześniej i rzeczywiście to uczynił, a tylko później zmienił swoje stanowisko. Niewątpliwie zaś uwzględnienie powyższego twierdzenia spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy, gdyż rodziłoby konieczność dopuszczenia dowodu z zeznań A. A., a w konsekwencji – wyznaczenia nowego terminu posiedzenia.

Przytoczone wyżej okoliczności przemawiają zdaniem Sądu za uznaniem, że omówione wcześniej wnioski dowodowe powoda są bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W rozpatrywanym stanie rzeczy należało również oddalić wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań A. A..

Przedmiotowy wniosek podlegał oddaleniu – podobnie jak wniosek M. G. o przesłuchanie Z. G., K. A. oraz jego samego – także z tego względu, że mieliby oni zeznawać na okoliczność niezamieszkiwania pozwanego w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. od 1991 r. Z przyczyn, o których będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia, okoliczność ta nie ma wpływu na zasadność roszczenia dochodzonego pozwem.

Sąd pominął ponadto wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw księgowości i finansów. Ów wniosek zmierzał bowiem do weryfikacji wysokości jego żądania, której pozwany skutecznie nie zakwestionował.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Powód domagał się zasądzenia od M. G. opłat związanych z utrzymaniem i eksploatacją nieruchomości w części przypadającej na lokal nr (...) przy ul. (...) w W. oraz eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni.

Należy zatem wskazać, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1222, ze zm.) obowiązek uczestniczenia w pokrywaniu tego rodzaju opłat mają w szczególności członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali. Jak wynika z treści powołanego przepisu, wspomniany obowiązek członka spółdzielni nie jest uzależniony od tego czy faktycznie zamieszkuje on w przydzielonym mu lokalu i czy generuje jakiegokolwiek koszty związane z jego utrzymaniem. W myśl art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych fakt zamieszkiwania w lokalu może mieć znaczenie tylko o tyle, że osoby faktycznie z niego korzystające odpowiadają za opłaty solidarnie m. in. z członkami spółdzielni. Argumentacja podnoszona w toku niniejszego postępowania przez M. G. jest więc chybiona i nie może prowadzić do stwierdzenia po jego stronie braku obowiązku świadczenia na rzecz powodowej Spółdzielni za okres objęty pozwem.

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt I wyroku, przy czym wskazano, że M. G. w zakresie zasądzonych tam należności odpowiada solidarnie z Z. G., A. A. i K. A., w stosunku do których uprawomocnił się nakaz zapłaty z dnia 19 sierpnia 2013 r. wydany w postępowaniu upominawczym przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi - Północ w W.

w sprawie o sygn. akt I Nc 9120/13. Zobowiązanie M. G. i Z. G. do zapłaty kosztów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych dotyczy bowiem ich wspólnego mienia – spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu (art. 44 kc),

w związku z czym ich odpowiedzialność solidarna w tym zakresie wynika z art. 370 kc. Pozostali pozwani odpowiadają z nimi solidarnie na podstawie powołanego wcześniej art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Należy przy tym zauważyć, że jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, żądanie pozwu byłoby zasadne do kwoty 1498,25 zł. Zasądzono jednak tylko kwotę 705,67 zł, albowiem do takiej wysokości powód ograniczył swoje roszczenie, zaś Sąd był jego stanowiskiem związany (art. 321 § 1 kpc).

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Pozwany M. G. nie kwestionował wysokości odsetek podanej

w specyfikacji salda za okres od 1 września 2015 r. do 15 października 2015 r. (k. 242), tj. 126,10 zł, w związku z czym zasądzono od niego tytułem odsetek tę właśnie kwotę.

Powództwo podlegało natomiast oddaleniu w części, w jakiej odsetki żądane pozwem przekraczają wskazaną wcześniej kwotę (pkt II wyroku). Wobec bowiem stanowiska powoda, popartego wyliczeniami zawartymi w specyfikacji salda za okres od 1 września 2015 r. do

15 października 2015 r., brak było podstaw do uznania, że należy mu się z tego tytułu wyższa suma.

Orzekając w przedmiocie kosztów procesu, Sąd miał na względzie fakt, że postępowanie w niniejszej sprawie zostało umorzone w przeważającej części. Z formalnego punktu widzenia

w przypadku umorzenia postępowania brak jest strony wygrywającej i przegrywającej proces. Zgodnie jednak z poglądem wyrażanym w orzecznictwie cofnięcie pozwu w zasadzie równoznaczne jest z przegraniem sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda już po jego wniesieniu. W tym ostatnim przypadku powód osiąga bowiem rezultat, do którego zmierzał przez wytoczenie procesu, chociaż przedmiot sporu co do istoty sprawy przestał istnieć, i traktowany jest jak strona wygrywająca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1966 r., I PZ 30/66, LEX nr 5988; postanowienie Sądu Apelacyjnego z B.

z dnia 30 listopada 1995 r., I ACz 366/95, OSA 1996, Nr 7 – 8, poz. 34; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2003 r., I ACz 6/03, OSA 2003 Nr 9, poz. 40). Do rozstrzygnięcia o kosztach procesu nie stosuje się wówczas art. 203 § 2 kpc, a pozwany

w myśl odpowiednio zastosowanego art. 98 § 1 i 2 kpc zobowiązany jest do ich zwrotu na rzecz powoda.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy, należy wskazać, że pozwani zaspokojili roszczenie powoda w wysokości 2250,82 zł. M. G. może być zatem uznany za stronę przegrywającą niniejszą sprawę co do kwoty 2956,49 zł (2250,82 zł + 705,67 zł zasądzone uzasadnianym wyrokiem), a więc w około 78 %. Pozwany ten nie poniósł żadnych kosztów procesu. Na koszty poniesione przez powoda składają się natomiast: opłata od pozwu w kwocie 100 zł, wynagrodzenie zastępującego go radcy prawnego, ustalone zgodnie

z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461) na kwotę 600 zł, jak również opłata skarbową od udzielonego mu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z art. 100 kpc strona powodowa mogłaby domagać się od pozwanego zwrotu 78 % poniesionych kosztów procesu, tj. kwoty 566,43 zł.

Żądanie to jest jednak nieuzasadnione. Jak bowiem wynika ze specyfikacji sald przedstawionych przez powoda (k. 232, k. 242), jego roszczenie o zapłatę kosztów procesu przyznanych nakazem zapłaty wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 9120/13 zostało już zaspokojone. Koszty należne od pozwanego są niższe aniżeli koszty, które powód już otrzymał (642 zł). Skoro zatem z uwagi na treść art. 105 § 2 kpc M. G., jako odpowiadający solidarnie co do istoty sprawy, był zobowiązany również solidarnie z pozostałymi pozwanymi do zwrotu kosztów, należy uznać, że jego zobowiązanie z tego tytułu wygasło na skutek spełnienia go przez współdłużników (art. 366 § 1 kc). Dlatego też oddalono wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu.

Z opisanych wyżej względów orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.